

וכל שכנ שאסור להחזיר לכירה שאינה גרופה וקטומה.⁽¹²⁾

ומביאה הגמרא ראייה ממשנתנו:

תא שמע: מדיקתני תרי בכי במתניתין, — מכך שהובאו במשנה שני ענינים בהם נחלקו בית שמאי ובית הלל.

בחלק הראשון נאמר: **בית שמאי אומרים חמין אבל לא תבשיל, ובית הלל אומרים חמין ותבשיל.**

ובחלק השני נאמר: **בית שמאי אומרים נוטלין אבל לא מחזירין ובית הלל אומרים אף מחזירין.**

הרי מכאן יש להוכיח את כוונת המשנה:

כי אי אמרת בשלמא שאסור להשהות על כירה שאינה גרופה, וכרבנן החולקים על חנניא, ומשנתנו בדין "לשהות" תנן, הרי הכי קתני, תתפרש המשנה כפשוטה:

כירה שהסיקה בקש ובגבבא, משחין עליה מערב שבת תבשיל כיון שאין חשש שמא

יחתה בגחלים שנוצרו משריפת קש וגבבא. ואם הסיקה **בגפת ובעצים, לא ישהא על גבי הכירה עד שיגרופה או עד שיתן אפר.**

ועתה מבארת הגמרא את שתי המחלוקות שנחלקו בית שמאי ובית הלל בכירה גרופה וקטומה:

א. לענין שהיה.

ומה הן משחין על כירה גרופה?

בית שמאי אומרים: מותר להשהות רק מים חמין, אבל לא תבשיל. **ובית הלל אומרים:** חמין ותבשיל.

ב. לענין חזרה.

וכי היכי דפליגי בלשהות — פליגי נמי בלהחזיר.

והיינו, **שבית שמאי אומרים, נוטלין מהכירה הגרופה והקטומה, אבל לא מחזירין אליה.**⁽¹³⁾ **ובית הלל אומרים אף מחזירין.**

כמבשל רק חזרה אבל בשהייה אין מיחזי כמבשל, או שמא חששו גם על שהייה על כירה שאינה גרופה שמא יחשבו שהניחם בשבת. וכן ביאר הריטב"א.

ולדעת רבינו תם שהאיסור בחזרה הוא משום שמא יחתה, יש לפרש שהנידון הוא האם חששו שמא יחתה רק בחזרה כיון שהסירם מהאש אבל לא בשהייה, או שמא גם בשהייה חששו.

13. הר"ן מפרש מה שנאמר "כי היכי דפליגי בלשהות וכו'", שכן באותו דבר שהתירו בו בית

12. לפי הצד שהמשנה מדברת על שהייה, נמצא שאסור להשהות על כירה שאינה גרופה, וכל שכנ שאסור להחזיר, והמחלוקת בין בית שמאי ובית הלל בשהייה ובחזרה היא בכירה גרופה, אבל לפי הצד שלהחזיר תנן אזי להשהות מותר לכולי עלמא אפילו על כירה שאינה גרופה, והמחלוקת היא בלהחזיר. אבל בסמוך יתבאר שלבית שמאי אין להשהות תבשיל על כירה שאינה גרופה.

ולשיטת רש"י [הובא בהערות למשנה] שאיסור חזרה הוא מצד מיחזי כמבשל, יש לפרש שהגמרא דנה האם אסרו משום מיחזי